

A Fővárosi Ítéltábla a **felperes jogi képviselőj**tel képviselt **felperes**(felperes címe) felperesnek, a **alperes jogi képviselőjének neve, címe.**) által képviselt alperes neve **alperes címe** alperes ellen ajánlás hatályon kívül helyezése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. február 5. napján kelt 27.P.21.898/2015/18. számú ítélete ellen az alperes részéről 19. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A fogyasztó 2014. szeptember 5-én **parkolás helyszíne** szám alatt parkolt, a parkolási díját mobiltelefonon keresztül egyenlítette ki a **cég 1** (továbbiakban Zrt.) által üzemeltetett Nemzeti Mobilfizetési Rendszer (NMR) használatával, a 3025 számú zónakódú területre 17 és 18 óra közötti időtartamra 173 forint ellenében. A felperes a fogyasztó terhére 4.375 forint parkolási díjat és 10.000 forint pótdíjat szabott ki, mivel a fogyasztó nem a gépjármű várakozási helye szerinti zónaszámnak megfelelő parkolási díjat fizette meg. A 3025 számú zónakódú területen - ahol a fogyasztó gépjárművével várakozott - a parkolási díj 350 Ft/óra, míg a 3023 zónaszámú területen, amelyről a fogyasztó a parkolási díjat indította, 173 Ft/óra a várakozási díj. A fogyasztó vitatta a felperesi fizetési igény megalapozottságát, kérelmével először a NMR ügyfélszolgálatához, majd a felpereshez fordult, azonban panaszát elutasították. Ezt követően az alperestől kérte a jogvitája rendezését.

Az alperes a BBT/0055/2015. számú ajánlásában felhívta a felperest, hogy 15 napon belül törölje a fogyasztó parkolásával összefüggésben kirótt 14.780 forint parkolási díjat és a járulékos költségeket. Indokolásában arra hivatkozott, hogy a fogyasztó a parkolás során úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható: egy órai várakozási díjat megfizetett. Kiemelte, hogy sérti a jogbiztonságot, ha egy fogyasztó mobilfizetéssel kíván parkolni és az általa használt mobil applikáció tévesen adja meg a zónaszámot. Ez a fogyasztónak nem róható fel, jogkövetkezményeit nem lehet rá hárítani. A fogyasztó az eljárásban becsatolta azt a zónatérképet, amely a Trombitás út 1. számot a 3025 zónában helyezi el. Döntését a Ptk. 4. § (1) bekezdésére, továbbá a Budapest főváros közigazgatási területén a járművel várakozás rendjének egységes kialakításáról, a várakozás díjáról az üzemképtelen járművek tárolásának szabályozásáról szóló 30/2010. (VI. 4.) Főv.Kgy. Rendelet (továbbiakban R.) 48. § (1) és (3a) bekezdésére utalással indokolta.

A felperes keresetében az ajánlás hatályon kívül helyezését kérte. Álláspontja szerint a fogyasztó által igénybe vett parkolási díjfizetési mód kényelmi szolgáltatásnak minősül, melyet mind a szolgáltatótól, mind a mobilfizetési rendszertől teljesen függetlenül vesz igénybe, így ezen mobil applikáció hiányosságaira visszavezethető okból a parkolási díj megfizetése alól nem mentesíthető, a rendszer hibája kizárólag a fogyasztó terhére értékelendő. Az alperes ajánlása sérti a R. 8. § (1)

bekezdés b) pontját és 48. §-át, valamint a közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény 9/D. § (3), (6) bekezdését, 15/C. § (2) és a 15/D. § (1) bekezdését.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, fenntartva álláspontját, miszerint a NMR-en keresztül letöltött mobil applikáció esetleges hibáiért a szolgáltatást igénybe vevő nem felelős.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével az alperes BBT/0055/2015. számú ajánlását hatályon kívül helyezte és kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 30.000 forint perköltséget, míg a le nem rótt 36.000 forint illeték az állam terhéen marad. Az ítélet indokolása szerint a 2011. CC. törvény (Nmtv.) 4. §-ában írt, a mobiltelefonos parkolási díjfizetési rendszer használata útján történő díjfizetésről szóló rendelkezésből az következik, hogy az ott megjelölt szervezetek a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:148. § (1) bekezdése hatálya alá tartozó közreműködőnek minősülnek, ezért az általuk nyújtott szolgáltatásért a felperes úgy felel, mintha maga járt volna el. Az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy önmagában az, hogy a mobil applikáció alkalmazása kényelmi szolgáltatás, nem mentesíti a felperest a hibátlan szolgáltatás kötelezettsége alól. Megállapította azt is, hogy a felperes közreműködője, a Zrt. által nyújtott szolgáltatás alapján biztosítja az ügyfél részére a mobilfizetési termék megvásárlásának lehetőségét, de az, hogy az ügyfél milyen terméket milyen módon vásárol meg, kizárólag az ő felelőssége, amit a Zrt. üzletszabályzatának a 3. pontja is tartalmaz. A mobil applikáció a Zrt. szolgáltatása megvásárlásához kötődő termék, amely nem része a Zrt. szolgáltatásának. Mindebből az következik, hogy a Zrt. nem felelős a mobilapplikációk hibátlan működéséért, még akkor sem ha a mobil applikáció a termék a honlapjáról direkt linkkel letölthető. Amennyiben a mobil applikáció használatával megfizetett parkolási díj nem eredményezi az adott parkolásra vonatkozó díj megfizetését, annak következménye a mobil applikációt igénybe vevő ügyfelet terheli, ugyanis az ügyfél nem tett eleget a R. 8. § (1) bekezdésében írt kötelezettségének. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság tévesnek találta az ajánlás azon megállapítását, hogy a fogyasztó az ellenőrzés pillanatában rendelkezett mobilparkolással, mert azt elindította, illetve a mobil applikáció által megadott hibás zónaszám nem a fogyasztónak felróható, a rendszer hibáinak következményeit nem lehet a fogyasztóra áthárítani. A felperes határozata sérti a R. 8. § (1) bekezdését, ezért az elsőfokú bíróság az alperes ajánlását a fogyasztóvédelemről szóló 1997. évi CLV. tv (Fgytv.) 34. § (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes élt fellebbezéssel, melyben annak megváltoztatását, a kereset elutasítását kérte, másodlagos kérelme az ítélet hatályon kívül helyezésére irányult. Fellebbezésében megismételte a korábbi hivatkozását: a felperes keresetlevelében nem jelölte meg azt a konkrét jogszabályhelyet, amelyre kérelmét alapította, megsértve a Pp. 121. § (1) bekezdés c) pontjában írtakat. Álláspontja szerint a keresetet a Pp. 130. § (1) bekezdés i) pontja alapján az elsőfokú bíróságnak idézés kibocsátása nélkül el kellett volna utasítania. Utalt arra, hogy a Fgytv. 34. § (4) bekezdése értelmében a vállalkozás akkor kérheti az ajánlás hatályon kívül helyezését, ha annak tartalma nem felel meg a jogszabályoknak, tehát a felperesnek keresetében a megsértett jogszabályokra mindenképpen hivatkoznia kellett volna. Az elsőfokú bíróság megszegte a Pp. 3. § (2) bekezdésében foglaltakat is, amikor túllépett a kereseti kérelem határain. Kiemelte, hogy a felperes az alperesi eljárásban nem hivatkozott arra, hogy a mobil applikációk szolgáltatói és a Zrt. egymástól elkülönült és független jogállásúak, e körben a felperesi válaszirát kizárólag arra utalt, hogy a mobil applikációk használata kényelmi szolgáltatás, azt a fogyasztók a saját felelősségükre használják. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság döntését a Zrt. üzletszabályzatának figyelembe vételével hozta meg, annak ellenére, hogy ez a dokumentum nem állt az alperesi eljárásban rendelkezésére. Nem tartotta helytállónak azt az érvelést sem, miszerint az, hogy a Zrt. termékei közül az ügyfél milyen terméket vásárol, a saját felelőssége lenne. Az Nmtv. 4. § (1) bekezdése nem

zárja ki a Zrt. felelősségét, hanem azt rögzíti, hogy a fogyasztó és a szolgáltatást nyújtó szervezet között jogviszony nincs, a fogyasztó kizárólag a felperessel szemben érvényesítheti e körben igényét. A felperes által csatolt, a szolgáltatással kapcsolatos tájékoztató ugyanis azt tartalmazza, hogy ellenőrizni kell a zónakódot, valamint az a cím is szerepel benne, hogy „nincs több zónatévesztés”. Nem értett egyet azzal az ítéleti megállapítással sem, hogy a mobiltelefon útján történő fizetési mód kényelmi szolgáltatás lenne, a R. a fizetési módok között különbséget nem tesz.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Kiemelte, hogy a fogyasztó az alperes előtti eljárásban elismerte, hogy alacsonyabb díjű övezetben indított mobilparkolást a telefonjára letöltött mobil applikáció igénybevétele. Azt azonban figyelmen kívül hagyta az alperes, hogy a fogyasztó miként vette igénybe a szolgáltatást. A mobil applikáció használata során a telefonkészülék a GPS koordináták alapján határolja be az adott övezetet, amely a telefonkészülék minőségétől is függ, továbbá az sem mindegy, hogy hol áll a fogyasztó, amikor a letöltés és zóna kiválasztása megtörténik. A GPS koordináták alapján a készülék akár több parkolási zónát is felajánlhat, a fogyasztónak kell kiválasztani azt az övezetet, amelyben várakozik. Az érintett Trombitás utca egésze nem ugyanazon parkolási övezethez tartozik, az, hogy a fogyasztó konkrétan melyik övezetben várakozik, a parkoló automatákon megtalálható. Ezért a kényelmi szolgáltatás igénybevétele a fogyasztó felelőssége, az nem a szolgáltató és nem a közreműködő terhére esik. Utalt a R. 6. számú melléklet III. pontja technikai feltételek címszó 1a. pontjára, miszerint a jegykiadó automaták a várakozó helyek 80%-ától 50 m-en belül elérhetők. Az pedig, hogy a fogyasztó nem az automatánál elhelyezett információkat veszi alapul, hanem egy kényelmi szolgáltatást, azt saját felelősségére teszi. Irreleváns, hogy a fogyasztó másik parkolási zónára vonatkozóan indította el a mobilparkolást, az alacsonyabb övezetben megfizetett várakozási díj összegét a követeléséből levonta.

A fellebbezés nem alapos.

Az alperes fellebbezésében hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabályt szegett, amikor nem utasította el idézés kibocsátása nélkül a Pp. 130. § (1) bekezdés i) pontja alapján a keresetlevelet, figyelemmel arra, hogy a felperes nem jelölte meg keresete pontos jogalapját. Amennyiben a bíróság a keresetlevél vizsgálata során észleli, hogy a Pp. 130. § (1) bekezdés a)-j) pontjában írt feltétel hiányzik, a keresetlevelet idézés kibocsátás nélkül elutasítja, ennél fogva nem kerül sor a keresetnek az ellenféllel való közlésére, így a perindítás Pp. 128. §-a szerinti hatályai nem állnak be. A perindítás hatályainak beállta után a keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasításának nincs helye, hanem a bíróság a Pp. 157. § a) pontja értelmében a pert megszünteti, ha a keresetlevelet már a Pp. 130. § (1) bekezdés a)-h) pontja alapján idézés kibocsátása nélkül el kellett volna utasítani. A fentiekre figyelemmel a keresetlevél idézés kibocsátására már nem volt mód, a per megszüntetésére a Pp. 130. § (1) bekezdés i) pontjára hivatkozással pedig szintén nincs jogszabályi lehetőség. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a felperes keresetlevele egyébként tartalmazta a Pp. 121. § (1) bekezdés c) pontjában írtakat, tehát az érvényesíteni kíván jogot az annak az alapjául szolgáló tényeknek és azok bizonyítékainak előadását; megjelölte, hogy az alperes ajánlását milyen okból sérelmezi, miért kéri annak hatályon kívül helyezését. Megjelölte azt is, hogy az alperesi határozat sérti a R. 8. § (1) bekezdését, a közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény 9/D. § (3), (6) bekezdését, a 15/C. (1) és (2) bekezdését és a 15/D. § (1) bekezdését, tehát konkrét jogszabálysértésre is hivatkozott.

Az alperes fellebbezésében helyesen emelte ki: a jelen perben a bíróságoknak nem a felperes és a fogyasztó közötti jogvitát kell elbírálniuk, hanem abban a kérdésben kell állást foglalniuk, hogy az alperes a rendelkezésére álló adatok alapján a jogszabályoknak megfelelő döntést hozott-e. Ezért az

elsőfokú bíróság döntése meghozatalánál nem vehette volna figyelembe a Zrt. üzletszabályzatát, mivel az az alperesi eljárásban nem került csatolásra. Az alperesnek az anyagi igazságnak megfelelő döntést kell hoznia a felek által szolgáltatott adatok alapján. Az alperes előtt folyamatban lévő eljárásban lényegében abban kellett állást foglalni, hogy a zónatévesztés terhét a fogyasztónak vagy a felperesnek kell-e viselnie. Egyet értett a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, hogy Zrt. a felperesnek a 2013. évi V. törvény 6:148. § (1) bekezdése hatálya alá tartozó közreműködőjének minősül. A fogyasztó a parkolás díját többféle módon egyenlítheti ki (az automatánál pénzérmében, sms, telefonhívás indítása útján, mobil applikáció igénybevételevel), a fogyasztó a lehetséges változatok közül jogszerűen vette igénybe a mobil applikáció útján történő fizetési módot. Mivel a NMR-t a Zrt. üzemelteti, így a rendszer esetleges hibájáért a Zrt. tartozik felelősséggel. A NMR használatának elengedhetetlen feltétele a mobil applikáció letöltése, amely a Zrt. honlapjáról közvetlenül megtehető. A Zrt. által felkínált mobil applikációt fejlesztő szervezet teljesítési segédje a Zrt.-nek, ezáltal a szoftver fejlesztésének hibáiért a Zrt, végső soron pedig a felperes tartozik felelősséggel.

Az alperes eljárásában a fogyasztót terhelte annak bizonyítása, hogy az eltérő zóna díjának kiegyenlítése az általa igénybe vett rendszer működési rendellenességére vezethető vissza. Ehhez pedig azt kellett bizonyítania, hogy pontosan honnan indította a mobil applikáció alkalmazását, a Zrt. a mobil parkolás indításáról szóló visszajelzést melyik zónaszámra hivatkozással küldte meg részére. E körben a fogyasztó előadást sem tett és bizonyítékait sem jelölte meg, így a rendelkezésre álló adatok alapján nem állapítható meg, hogy az igénybe vett alkalmazás hibája, a GPS pontatlansága, vagy egyéb ok miatt került a mobil parkolás igénybe vétele során a valóságtól eltérő, más parkolási zóna megjelölésre. Mindezekre figyelemmel a fogyasztó kérése nem volt teljesíthető, ezért azt az alperesnek a Fgytv. 32/A. §-a alkalmazásával el kellett volna utasítania. Tehát nem sértett jogszabályt az elsőfokú bíróság, amikor az ajánlást a Fgytv. 34. § (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte.

Megjegyzi az ítéltábla, hogy az ajánlás tévesen hivatkozott az 1959. évi IV. tv. 4. §-ára, ugyanis a fogyasztó jogvitája elbírálásánál már a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. tv. rendelkezései az irányadók.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság helytálló érdemi döntését a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - eltérő indokolással - helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése eredményre nem vezetett, ezért az illetékmentessége folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2016. június 16.

. Németh László
a tanács elnöke

. Molnár Ágnes. Merőtey Anikó
előadó bíró

bíró